

broj 3 / godina 1 / mart 2005.

anarho-sindikalistički

Organ beogradske lokalne grupe
Sindikalne konfederacije „Anarho-sindikalistička inicijativa“
sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica

Bilten

REVOLUCIJA

Ovo je Srbija

Pre neki dan sam sa devojkom izašao na piće. Seli smo u jedan manji kafić u blizini centra. Prilikom donošenja kafe, kelner, momak u svojim ranim dvadesetim, nam je pokazao svežu opekotinu na ruci, objasnivši nam da je prilikom spremanja tople čokolade za prethodnu mušteriju ispekao ruku. Na naš komentar, da je potrebno da traži od gazde odštetu zbog povrede na radnom mestu, mladić nam je rekao „Ma daj, šta ti je, ovo je Srbija!“

Upravo zato što je ovo Srbija, upravo zato što je narod u Srbiji tokom duge istorije tlačnja od strane najrazličitijih, domaćih i stranih, gazda i gospodara uvek bio spreman da pruži žestok otpor, da se ne pokorava kao gnjida, da ne jede govna koja su mu dahije, gazde, kraljevi i popovi nametali; upravo zato je potrebno da se ustane za sopstveno dostojanstvo i kaže **ne** gazdama i njihovom zločinačkom sistemu.

Laž je da je nemoguće odbraniti se, u Srbiji, od nasrtaja vladajuće klase samo zato što je „ovo Srbija“ – svuda u svetu je isto tako. Mislite da je radnicima u McDonaldsu u Njujorku lako da stoje osam sati, osmehujući se kao idioti hiljadama ljudi koji prolaze pored njih? Da li smatrate da je deset sati rada građevinskog radnika u Španiji mnogo drugačije od deset sati rada našeg čoveka na građevini? Mislite li da je rad na železnici u Italiji mnogo lakši od rada na železnici u Srbiji? Svi oni žive veoma loše – neprestani sukobi i ogromni štrajkovi širom sveta nesumnjivo govore o tome!

Šta mislite, kako žive ljudi širom sveta u kapitalističkom sistemu? Govorimo o većini ljudi – ne o šačici lopova koji vladaju uz pomoć sile nad milijardama, i koji pokušavaju da nas kroz svoje kretinizirajuće medije uvere kako je bolji život tu, odmah iza ugla – dok ljudi ginu na svojim radnim mestima, za račun svoga robovlasnika.

Zločin je svuda oko nas, i to što živimo u Srbiji ni na koji način ne opravdava pasivnost i izbegavanje otvorenog sukoba sa gazdama. Svako od prava koje radnice i radnici danas imaju, kođ nas i u svetu, su izborna žestokim, neretko krvavim, borbama radničke klase protiv gospodara. Od skraćanja radnog vremena, do svakog, pa i najmanjeg, povećanja plata. Upravo ovde, gde u sklopu tranzicionog fašizma koje sprovode sve vlade bez izuzetka, na najbolji način možemo videti suštinu kapitalističkog sistema – društvo u kome smo živeli i u kome smo, osim „crvene“ vladajuće klase partijskih birokrata i rukovodilaca, svi imali približno isto, se pretvorilo u društvo siromaha, u kome je mali broj bučnih, pokvarnih i zlih kretena pokrao i uništio sva društveno dobra. Oni su nova vladajuća klasa, koja je zamenila „crvenu“ buržoaziju. Dok god postoji vlast, postojaće i ogromna, pokorena, većina.

Mislimo da je iz gore navedenog jasno da je za ostvarivanje slobodnog društva potrebno ukloniti sve pretpostavke stvaranja nove vladajuće klase, koja će u naše ime - za svoj račun - pljačkati i ubijati. Potrebno je stvoriti društvo istinskog samo-upravljanja, u kome će sve odluke u vezi preduzeća i svog života u celini donositi isključivo sami proizvođači i proizvođačice – bez pritiska, i sa jednim ciljem uvećavanja opšteg dobra. No, put ka takvom društvu je popločan sukobima sa onima kojima bi ostvarivanje naše slobode značilo prekidanje parazitskog načina života, na koji su tako navikli – gazde, političari, sindikalne birokrate, bankari, carinici, poslanici, popovi i svi drugi veliki lopovi. Da bi smo u tim sukobima pobedili – moramo biti organizovani. Svako od nas pojedinačno ne može da se suprotstavi kapitalističkom mehanizmu, gazdi, pravnom sistemu i državi – no, ukoliko se organizujemo, povežemo, i ostvarimo solidarnost – niko neće moći da nas zaustavi.

Ne smemo tolerisati zločine niti jednog gazde. Potrebno je organizovati se u borbene anarho-sindikate, sindikalne organizacije bez birokrata, u kome se odluke donose isključivo na radničkim zborovima, i primenjujući inter-profesionalnu solidarnost svih zaposlenih i nezaposlenih radnika i radnica, članova i članica našeg Sindikata, početi sa organizovanom borbom za slobodu.

Ovaj broj ASB-a, ovaj put većim delom ispunjen pesmama, je samo jedan vid širenja naše poruke, poruke koje će jedino imati smisla kada u praksi, blokadama puteva, okpiranjem radnih mesta, usporavanjem i sabotiranjem gazda, pokažemo šta znači klasna svest i klasna solidarnost, kada izgradimo osnove budućeg društva u ljušturi ovog odumirućeg, i po svim šavovima pucajućeg, kapitalističkog monstruma.

Šta je ASI?

Sindikalna konfederacija Anarho-sindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno/borbena, anarhistička, preciznije anarho-sindikalistička, organizacija.

Borimo se za društvo koje će biti bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći; lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svakim oblikom autoritarnog načina organizovanja. Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovnim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji slobode svi oni koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države - strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, i kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kojima kapitalista živi od viška vrednosti, tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma, diskriminacije na osnovu rase, pola ili seksualnog opredeljenja; kao i crkve - institucije koja zrači svojom konzervativnošću i mržnjom prema slobodi.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva /oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, ukidanje države i kapitalističkog sistema/ potpuno suprotno interesima politikanata i gazda, stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

Spomen dr Zoranu Đinđiću

Nad otvorenim grobom tužni zборе

Miroslav Krleža

„Nad otvorenim grobom, tužni zборе, suze me danas peku i kao lapis
gore.

Providnost mudra u nebeske dvore, u vječnost, među sunca, zvijezde,
meteore,

Talenta jednog našeg opet pozvala je gore.
I dok se moje riječi ko jalov jauk ore,
spoznajmo, tužni zборе,
da crvi smo u tmuni relativno blatne zemaljske kore.“

„Nad kovčegom ovim, nad narodnom katastrofom,
to, gospodo, nisu fraze: nad ovim gubitkom teku iskrene suze!
Pred nama leži miljenik božice Euterpe, četvrte Muze,
koga nam Sudba, u tragičnom trenutku iznenada uze.
Nad pokojnikom milim, nad kulturnom katastrofom,
ja vas molim da spustite glave pred posljednjom strofom.“

„Pokojnik umro je mlad, ali on je sa zastavom pao,
taj čuvar vječne ljepote i bestjelesnih naših plavih ideala!
On klonuo nije ni trena pred kipom destruktivnog Baala
i Harfa mu zvonila nije u počast Mamona ni teleta od zlata!
Pjesnik je svijetlio kao svjetiljka u tmuni
i bio je andeoski vedar, neuprljan od blata.
Spustimo naše cilindre, gospodo grobari, u ime naše Elite,
u ime našega društva i vatrogasne lige
ja klanjam se mrtvom predstavniku knjige.“

Cilindri, grobari, kišobrani, tuga
i kovčeg u blatu. Vijenci. Kaloše. Jesenja kiša tiha.
Nad blijedim likom nesretnog luđaka ritma, rime i stiha,
jedan se ljudožder krvavo, pjesničkoj smrti ruga.

Nad otvorenim grobom, tužni zборе,
ko kretnje nosoroga kretnje su mu tromel!
To rilo vukodlaka, to tapirsko lice,
sa ugledom svoje posjetnice,
i svetokrugom doktorske diplome
obmanjuje naše gluhoonijeme gnome.
On „k svojima je svoj“, a oni „svoji k svome“!
On dika je narodna i rodoljub i uzor muž i šef,
a gnomi piju špriceru, kartaju se: karo, pik i tref,
a sve je pjesma dosadna i otrcani pjev!
I sve je priča pogrebna i žalost očenaša
i sve je pelin, nikotin i otrovana čaša
i lepa naša, draga puna flaša...

Nad otvorenim grobom, tužni zборе,
taj čovjek nije čovjek, to je riba,
što se tovi lirikom i utopljenicima.
U ovom našem mulju i među našim licima
to gnjili je vodenjak, na dnu blatnog gliba,
koji pokapa talente sa suzom krokodila,
ko stara kokoš prevrnuvši zjene,
nad otvorenim grobom, oplakujući sjene,
on igra rolu čuvara „naših plavih ideala“,
a pojam ljepote za toga troglodita nadgrobna je šala.
Taj književnik, esteta i belespriet čisti,
koju zemlju našu „ljepotom vječnom čisti
od blata, grijeha, mesa i svih taštih zala“,
nad otvorenim grobom, gdje žrtva najnovija je pala,
cilindar njegov i uzvišena korota
garancijom su nama,
da Augur taj, taj član nebeskih porota,
dopustit neće da paklena tama
knjigu nam savlada
i drač da naraste materijalizma i destruktivnog Baala.

Nad otvorenim grobom, tužni zборе,
taj grobar leže o patosu svog poziva.
U momentu kad smrt je neopoziva
talenta jednog našeg opet preselila gore,
po njegovoj frazi: „u vječnost, zvijezde, meteore“,
nad sandukom je ovim taj lažov zastupnikom pakla, simbolom more,
i dok baklje patetično se dime i kao smola gore,
gnomi „svoji k svome“ kao kor mrmore,
taj nitkov laže ko bludnica stara

sa djevičanstvom kada ljubavnike vara.
Taj čovjek žvače laži ko papiga godine
i truje naša vrela okrutnošću cinika,
svih poroka i rana ta smrdljiva klinika!
A nikoga nema da kaže mu: gospodine,
marš tamo gdje spadate, u zaborav ništavila.
Hrptenice još ne bje što se nije savila
ni njuške što se nije razotkravila,
kad mogla mu je bit pljuvačnicom, u smislu našeg pravila:
da nule vode knjigu, štampu, javno mnijenje,
kad glupost je gigantska ko dolomitsko stijenje
i gdje tko manje znači taj se više penje!
I nikog nema da tom strvinaru,
tom stupu društvenom, tom Šefu-novinaru,
tom rodoljubi i našem meceni
opali pljusku na otvorenom grobu
i da ga zadavi u smrdljivom drobu.

Zar nije tapir taj, vukodlak taj, to mračno svoje rilo,
zario talentu našem u grozničavo bilo?
Zar ljudožder ovaj nije ljudska rebra
prodavao za škudu novinarskog srebra?
Zar nije on koji voli brodolomce, rebite hrptenice,
a nosi u svom džepu tuđe mjenice?
On uživa kad gleda suzu na dnu zjenice
i voli kad talenti pred njim se savijaju i kleče,
a njegove riječi ko memento ječe:
„Sušica je vaša neizlječiva i vama gasne dan,
i vi ćete na groblje, u ilovačin stan,
čemu vama talenat, (kada ja ga nemam)? Sve tu je jalov plan,
a život je svinjarija i ružan, blatan san.“

I on koji voli šapat očajnika, plač udovica,
i voli kada pred njim karakteri se tope,
i voli pasje laži na stopalu od stope,
sad bestidno laže nad otvorenim grobom.
Nad odrom talenta on sada glasno govori:
da besmrtni su samo Geniji i lovori.
On prati talente na put, pred vječni sud,
i govori da „jalov njen bješe trud“,
jer „talenat je nebeskog napitka prepun sud“!

On plače, jauče i bije se u grud
nad gubitkom narodnim on nariče ko lud.
Ko smrdljivi majmun penje se po frazi,
a nikoga nema da ga s fraze skine i nakazu zgazi.

Ta krezuba usta, taj talog bagoša,
ta rupa smrdljiva sa smradom nikotina,
ta gubica je zvjerska, to je prasetina,
a govor mu je sladak ko miris slatkog janoša!

Ta gvalja smrada, zavisti i jala,
taj ponor pameti, zanosa i snage,
ta otvorena rana, ta ljaga naše ljage,
glas toga nosoroga, taj razlog naših zala,
on plače nad lubanjom što je ovdje pala,
ko žrtva „naših vječnih ideala“!
On laje nam o „tajni ljepote“, o „pričesti Graala“,
negacija pameti, značaja i dara.
Gdje ta se pošast kreće, tu jauk grudi para,
trag toga nosoroga trag plača je i nesreće i zala.

I tako rokće, smrdi, štampa novine,
on „otac naš“, „patricij“, „stup domovine“!
„Naš barjak“, „uzor muž“ i „idejno nam sidro“!
O strvino, o gade, o polipe, o hidro,
tu pjesmu punu psovke, prezira i gada,
pribijam ti ko nadgrobni natpis,
da prolaznika svakog zapeče ko lapis,
da govori nad ovim živim grobom kao zapis,
tog našeg stanja kad su sive hulje,
bančile po knjizi našoj duge noći pijane
i kad je glupost bezglavih rečenica
puzala po nama kao stjenica!

Andeli, Suzana

Ovih dana u medijima često viđamo njušku Srđana Dragojevića, „velikog reditelja“, koji reži i laje protiv „piraterije“. Takođe, ujedinjeni dileri filmova objavili su rat pirateriji svojim „Filmskim pokretom otpora“. Mediji i Država ih zdušno podržavaju. To nam već samo po sebi govori da je u igri veliki kapital i da će se kola slomiti na nama.

Šta je „piraterija“?

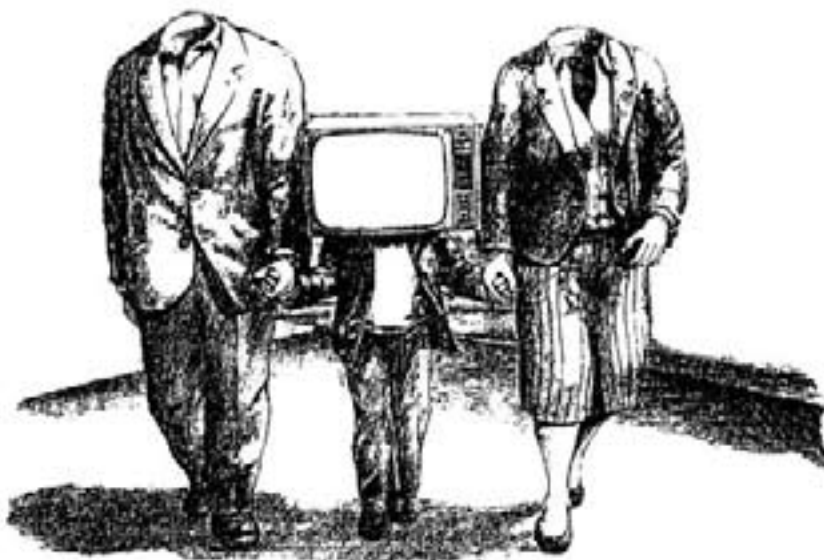
Piraterija je korišćenje i širenje informacija, filmova, muzike i td. bez dozvole „vlasnika“ koji polaže prva na intelektualnu svojinu. A šta u opšte znači biti vlasnik nekog pronalaska, filma ili bilo kog drugog vida intelektualne svojine? Znači biti sebični dripac koji za sebe prisvaja opšte civilizacijske vrednosti i dostignuća koji nikada nisu proizvod rada pojednica nego su proizvod istorijskog razvitka čovečanstva, proizvod rada celokupnog društva.

Piraterijska banda i banda legalnih dilera

Dok domaći legalni distributeri uzimaju mrvice sa trpeze američkih proizvođača filma, Bande pirata organizovale su svoje ilegalno ulično tržište.

Američki proizvođač u siromašnoj zemlji kakva je Srbija zaradi oko 700,000 Dolara po jednom filmu. Domaći diler uzme procenat koji nikako nije zanemarljiv. Odatle i potiču njihovi motivi za hajku protiv piraterije. Naime dok u bogatim zemljama zapada proizvođač, pored novca koji je uzet na blagajnama bioskopa, zarađuje ogromne pare na prodaji kasete, diskova, majica, dečijih igračaka i td. te samim tim i lokalni diler dobija masniji zalogaj, domaći diler dobija „tričavih“ stotinak hiljada dolara, a hteo bi milione! Zinulo im je dupe za našim parama. Eto šta se krije iza njihovog moralisanja!

Sa druge strane nalaze se ništa manji banditi koji se bogate na mucu naroda. Dok oni u svojim toplim domovima štancuju ogromne količine diskova, nezaposlena omladina, penzioneri i oni koji su ostzali bez posla se smrzavaju po ulicama i pijacama za sitnš snoseći sav rizik i bivajući maltretirani i ponižavani od strane policije. Ovi gubitnici tranzicije, koje su unesrećili Država i kapitalizam, primorani su na ovakav vid borbe za život. Uskoro će im ta ista Država oteti i tu šaku jada. Srpskom proleteru ruke su prazne i ne preostaje mu ništa drugo nego da se organizuje u borbene, anarho sindikate i obračuna se sa onima koji su ga upropastili i koji se koriste njegovom apatijom.

Mnogi naučni pronalasci zaključani su u sefovima velikih korporacija. Dalji razvoj umetnost onemogućava uslovljenost tržištem. Sada je jasno. Kapitalizam koči dalji napredak civilizacije. Potrebno je napraviti novo društveno ustrojstvo koje će dati potpunu širinu umetničkom eksperimentu. U kojem će naučna dostignuća koristiti opštem napredku, a ne profitu. U kome će informacije biti dostupne svima. To društveno ustrojstvo biće slobodarski komunizam – Anarhija.

Podržimo svetski pokret slobodne razmene informacija!

A. Rodchenko (1921): Slogani. U: A Rodchenko - V. Stepanova, The Future Is Our Only Goal, München, 1991.

KONSTRUKCIJA je organizacija elemenata.

KONSTRUKCIJA je SAVREMENI POGLED NA SVET.

UMETNOST je grana *matematike*, kao svaka *nauka*.

KONSTRUKCIJA je moderni zahtev za ORGANIZACIJOM i utilitarnim korišćenjem *materijala*.

KONSTRUKTIVNI ŽIVOT JE UMETNOST BUDUĆNOSTI.

UMETNOST koja *ne uspe da uđe u život* biće zavedena pod kataloškim brojem u arheološkom muzeju STARINA.

Vreme je da UMETNOST postane *sjedinjena* sa životom na organizovan način.

KONSTRUKTIVNO ORGANIZOVAN život je SUPERIORAN u odnosu na očaravajuću i opojnu umetnost *mađioničara*.

BUDUĆNOST *neće* graditi manastire za SVEŠTENIKE, PROROKE i SVETE LUDE *umetnosti*.

Dole UMETNOST kao svetla ZAKRPA na *bednom* životu bogataša.

Dole UMETNOST kao dragi KAMEN usred sumornog i *prljavog* života siromaha.

Dole umetnost kao sredstvo BEŽANJA OD ŽIVOTA koji nije vredan življenja.

ŽIVOT, svestan i organizovan, kadar da VIDI i GRADI, jeste savremena umetnost.

ČOVEK koji je organizovao svoj život, svoj rad i sebe jeste MODERNI UMETNIK.

RADITI za ŽIVOT, a ne za PALATE, HRAMOVE, GROBLJA i MUZEJE.

Raditi među *svima*, za *sve* i sa *svima*.

DOLE manastiri, instituti, ateljei, radionice, kabineti i ostrva.

Svest, EKSPERIMENT, *cilj*, KONSTRUKCIJA, tehnika i *matematika*, to su DRUGOVI savremene UMETNOSTI.

Direktaški vodič

Poniženja kroz koja prolazi radnik ili radnica najbolje razumeju oni koji rade. Demokracija, na kojoj je naše društvo navodno zasnovano, prestaje da važi onog trenutka kada dođeš na posao. Mi smatramo da je jedino pravično ono društvo u kome će radnici i radnice donositi sve odluke koje se tiču proizvodnje i proizvoda.

U međuvremenu, dok se ne izborimo za takvo društvo, treba da osmislimo neku strategiju kojom ćemo se boriti protiv svakodnevnog izrabljivanja - mi smatramo da je direktna akcija rešenje. Ali, šta je direktna akcija?

Najpoznatiji oblik direktne akcije je štrajk, ali oni koji rade kod privatnika i/ili u uslužnom sektoru veoma teško mogu da organizuju štrajk, budući da lako mogu biti otpušteni, a neko drugi zaposlen umesto njih. Usporavanjem radnog procesa i smanjenjem proizvodnje može se umanjiti gazdin profit, a u isto vreme dobiti plata - pritom gazda ne može da te otpusti i dovede nekog na tvoje mesto.

Direktnom akcijom sami postizemo svoje ciljeve. Direktnu akciju sprovodimo bez pomoći vladinih službenika, sindikalnih birokrata i preskupih advokata. Direktnu akciju treba primenjivati na radnom mestu, a ne van njega. Sve velike pobjede koje su radnici i radnice ostvarili u istoriji postignute su direktnom akcijom, bile su nezakonite i pod udarom policije. Primera radi, osmočasovno radno vreme, sloboda organizovanja u sindikate i pravo na štrajk su izvojevani isključivo direktnom akcijom.

Evo, dakle, primera direktne akcije:

Štrajk radom: Problem koji se pojavljuje kod oblika direktne akcije kao što je usporavanje rada je što su upravo mušterije najviše pogođene, a ne šefovi. Pritom su mušterije najčešće radnici i radnice. Radnici u jednoj bolnici u francuskoj nisu hteli da štrajkuju jer su se bojali da će pacijenti biti najviše oštećeni, umesto štrajka oni su besplatno i bez recepta izdavali sve lekove, bolnica je u roku od tri dana izgubila mnogo para, a uspaničeni šefovi su pristali na sve radničke zahteve. 1968 železničari i autobusedžije u Španiji nisu naplaćivali karte putnicima, jer su odbijeni njihovi zahtevi za povećanje plate. Kondukteri i vozači su dolazili na vreme na posao, a sobračaj se odvijao nesmetano, s tim što niko nije naplaćivao karte. Nepotrebno je reći da je javnost podržala ovaj štrajk nenaplaćivanjem. U Njujorku su restoranski radnici pošto im je propao štrajk svim gostima davali duple porcije hrane, a naplaćivali su cenu jedne porcije i tako su ostvarili svoje ciljeve.

Solidarnost: Najvažnija stvar je organizovanost. Ako jedan radnik ili radnica protestuje, šefovi će ga/je smrviti, ali ako svi ustanemo zajedno, usklađeno, šefovi će nas shvatiti ozbiljno. Oni mogu da otpuste pojednca, ali ne mogu da otpuste celu radničku klasu. Oni nas trebaju jer žive od našeg rada, ali oni nama nisu potrebni! Uspeh svih taktika koje su opisane (i koje će biti opisane) zavisi od solidarnosti i koordinacije velikog broja radnika i radnica. Pojedinačne sabotaze zadovoljavaju samo ličnu potrebu za osvetom, ali ništa neće ulepšati dan više od mase besnih radnika i radnica koje se za svoja prava bore direktnom akcijom.

Publikacije i distribucija

Edicija „Kuka i motika“:

Petar Kropotkin, „Anarhija“.....	100 din.
Emil Puže, „Direktna Akcija“.....	60 din.
Artur Dž. Miler, „Kako omogućiti anarhističku revoluciju?“.....	60 din.
Komplet od tri brošure.....	200 din.

Anarho-sindikalistički bilten:

Prošlomesečni primerak.....	10 din.
Godisnja pretplata.....	200 din.

Fridrih Engels, „Razvitak socijalizma od utopije do nauke“..... 200 din.

Multimedijalni disk: „Petnaest pitanja radnicima Bora“..... 50 din.
na disku se nalaze audio snimci anketa sa 60 Borskih radnika, kao i transkripti svih anketa

Način naručivanja i pretlaćivanja

Novac poslati pismom na našu adresu. Osim novca napišite šta želite i naravno adresu na koju želite da pošaljemo vašu narudžbinu. Pošaljite i dodatanih 20 dinara za poštarinu.

Pesme Miloša Crnjanskog*

Spomen Principu

O Balši, i Dušanu Silnom, da umukne krik.
Vlastela, vojvode, despoti, behu sram.
Hajdučkoj krvi nek se ori cik.
Ubici dište Vidovdanski hram!

Slavi, i oklopnicima, nek umukne poj.
Despotica svetih nek nestane draž.
Gladan i krvav je narod moj.
A sjajna prošlost je laž.

A ko nas voli, nek voli kamen goli.
Nek poljubi mržnju i mrtve.
Iskopane oči, vino što se toči,
u slavu ubistva i žrtve.

O pravdi i pobedi svetoj nek umukne krik.
Ocevi i braća i sestre behu sram.
Osveti, majci našoj, nek se ori cik.
Raji, riti, dište kosovski hram.

A suncu i manastirima ugušite poj.
Kadife i svile nek nestane draž.
Jauk i groblje je narod moj.
A sjajna prošlost je laž.

Moj narod nije steg carski što se vije,
nego majka obeščašćena.
Znoj i sirotinja i mržnja što tinja
u stidu zgarišta i stena.

1918.

Vojnička pesma

Nisam ja za srebro ni za zlato plakao,
niti za Dušanov sjaj.
Ne bih ja rukom za carske dvore mako,
za onaj bludnica raj.

A šta je meni do tih mramornih dvora
tučnog ponoćnog sata,
što očima slepim odbijati mora,
sestri sramnoj od brata?

A šta je meni do velmoža u svili,
sa sokolom na ruci?
Otac mi je sebar što na točku cvili,
a kćer mi glođu vuci.

Baš ništa me za crkve duša ne boli,
za silnoga cara dom.
Za grčke ikone poleguša golih
u robovskom hramu mom.

Dao je njinoj duši oproštaj
guslara seljački poj.
U njivama mi je sahranjen lelek taj,
u prokleti večan znoj.

Nisam ja za srebro ni za zlato plako,
niti za Dušanov sjaj.
Ne bih ja rukom za carske dvore mako,
za onaj bludnica raj.

1918.

Groteska

Zidajte hram
beo ko manastir.
Nek šeće u njemu Mesec sam
i plače noć i mir.

A na hram dižite crnu
sfingu naroda mog.
Nek se sve zvezde što jezde osvrnu
za osmeh čudovišta tog.

Zidajte hram
beo kao manastir.
Nek šeće u njemu Mesec sam
i plače noć i mir.

U hramu nad Milošem i Markom
uokvirite zlatom na oltaru žarkom
pečate plave i rumene,
žute i crne i šarene.
Pečate plave i rumene,
žute i crne i šarene,
ljubičaste i zelene.

Pečate ustava i prava,
zakona i štatuta,
privilegija hiljadu puta,
obećanja i fermama,
pohvala sa svih strana,
naroda mog:
da vidi Bog.

Zidajte hram
beo ko manastir.
Nek šeće u njemu Mesec sam
i plače noć i mir.

1918.

* Pesme su preuzete iz zbirke „Poezija Itake“, pisane u vreme pre nego što je Miloš Crnjanski postao zastupnik fašizma

Učlani se!

„Anarho-sindikalistička inicijativa“ je borbena revolucionarna radnička organizacija, u njoj ne postoji birokratija, a SVE odluke donose sami članovi na sastancima i radničkim zborovima. Anarho-sindikalizam je budućnost sindikalnog organizovanja.

Ako u tvom preduzeću ne postoji Anarho-sindikalna organizacija (preduzetni sindikat ASI) - osnuj je!

**Anarho-sindikalistički bilten - organ beogradske lokalne grupe
Sindikalne konfederacije „Anarho-sindikalistička inicijativa“
sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica**

Telefoni: 063/837-2458, 064/271-6882

Adresa: CLS, Poštanski fah 6, 11077 Beograd

E-mail: info@inicijativa.org

Web sajt: <http://www.inicijativa.org>

Tiraž: 1000